

GRAFFITI

Mintha voltam, és mintha lennék,
s már lassan-lassan elhiszem,
hogy ennél messzibb úgysem juthat
még életében senki sem,

mintha lelke, és mintha teste,
mintha olyan, mint kellene,
hogyha nem is minden vonása,
de legalább a szelleme,

mintha valami furcsa nyelven,
és mintha mégis ismerem,
mintha anyám s apám is tudná,
de akkor miért nincs velem,

mintha betűk, és nem csak krikzkraksz,
mintha lehetne érteni,
mintha valaki szólna hozzám,
s mintha lennének érvei,

mintha ördög, és mintha angyal,
mintha a fán is volt levél,
mintha egészen mindegy volna,
hogy élt-e, aki már nem él,

mintha ajtó, és mintha ablak,
mintha a pokol fenekén,
mintha egy visszatérő álom,
hogy eltévedtünk, te meg én,

és mégis mintha lenne házunk,
talán egy másik ház mögött,

együtt vagyunk, de mintha várnál,
hogy hamarosan megjövök,

mintha valaki fent a mennyben,
s csak esőcsepp és hópehely,
mintha ilyen jutalmat kapna,
aki jól készül s jól felel,

mintha egy rég elszáradt ágon
ismét nyüzsögne már a lomb,
ami a feltámadó szélben
a másik ágról áthajolt,

hazám is lenne mintha, s minden
éppen olyan, mint máshol is,
hogyha kell, mintha eltakarna,
s hogyha kell, mintha ápol is,

semmi sem az volt, de szerettem,
mint egy hosszú hasonlatot,
mit végigéltem, s azt reméltem,
ha egyszer mintha meghalok,

és semmit sem kérdezhetek tán,
s nem válaszolhatok soha,
majd úgyis ott izzik az égen
egy fényes Isten-koponya,

s kormos üveggel mintha látnám,
hogy szeme helyén csak üreg,
kínálgatják neki a holtak
csendben rothadó szemüket,

mintha éltem, és mintha halnék,
mintha egy darab végtelen,
s a végtelennek nincs darabja,
ennyi csupán az életem.